

Svajonų
ROMANAI

JESSICA
LEMMON

Bučinys, pakeitęs viską

Knygute.lt

Jessica Lemmon

**BUČINYS,
PAKEITĖS VISKĄ**

Trijų knygų serija
"*Pabučiuok mane*"
Pirma knyga

Versta iš Jessica Lemmon, *His Forbidden Kiss*, 2020

© Jessica Lemmon, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Aistė Markevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2023

ISBN 978-609-03-0910-0

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Ausyse aidint širdies dūžiams, Teilorė Tompson, aukštakulniais bateliais kaukšėdama marmurinėmis grindimis, bėgo taip greitai, kaip tik leido ilga ir sunki siuvinėta Versace suknelė. Šį drabužį pasirinko išskirtiniam River Grovo Valentino dienos šventiniam vakarėliui: suknelė atrodė pernelyg ekstravagantiška net ir aukštuomenės pobūviui, tačiau kol prigludęs sijonas su kiekvienu greitėjančiu žingsniu nevaržė čiurnų, Teilorė nė negalėjo įsivaizduoti, kad tai trukdys pabėgti.

Teilorė kilstelėjo suknelę iki blauzdų ir vengdama moterų tualetu (nė minties nekilo stumdytis su išsipusčiusiomis aukštuomenės damomis, kurios taip pat dalyvavo šventėje) įsispraudė į drabužinę.

Bent jau atrodė, kad tai drabužinė.

Dabar, už nugaros uždarius duris, ankšta ir tamsi erdvė labiau priminė drabužiams skirtą sausainių dėžutę.

Nesvarbu. Jai reikėjo tik trisdešimties sekundžių pabūti vienai – atokiau nuo žiūrovų. Nesisitengiant apsimesti, kad nežino, jog jai netrukus pasipirš.

Dieve. Sužadėtuvės.

Teilorė šiame vakarėlyje dalyvavo kasmė, tik kartą per atostogas su draugais keliavo į Majamj, – niekuomet nė nesvarstė, ar dalyvauti. Negalvojo ir apie tai, gal vertėtų nedalyvauti. River Grove taip buvo priimta.

Čia būti turtingam nebuvo pasirinkimas – tai būtina sąlyga.

Šį miestą pastatyti padėjo Teilorės tėvai kartu su jos palydovu Brenono Nokso šeima. Tompsonai ir Nokasai buvo žinomi kaip vienos didžiausių valstybės technologijų įmonių įkūrėjai. *TomNoks* grupę įsteigė jos amžinatilsj tėvas Čarlzas ir Brenono tėvas Džekas maždaug prieš dvidešimt šešerius metus, kai Teilorei buvo vos dveji.

Panašu, kad šiandien Brenonas bandys užmegzti ir kitokio pobūdžio sąjungą.

– Brenonai Nokasai, ką sau galvoji?

Tiesą pasakius, Teilorė turėtų savęs paklausti to paties. Brenonui pasiūlius turėjo atsisakyti būti jo pora šįvakar. Užuot tai padariusi, išsigando pradėti pokalbį, kuris turėjo įvykti jau prieš tris savaites, ir paskutinį kartą sutiko palaikyti draugiją. Pokalbį, kai ji pasiūlys būti tik draugais.

Suprasdama, kad negalės lindėti spintoje iki vakarėlio pabaigos, Teilorė svarstė, ką daryti. Negalėjo eiti į moterų tualetą kambarį ir sutikti ten ponios Miuler arba Patsi Šefild. Šios elgėsi draugiškai ir buvo be galo malonios po jos tėvo mirties rudenį, tačiau jos dar ir... smalsios. Teilorėi nereikėjo, kad visas miestas kalbėtų, kaip ji slėpėsi nuo savo antrosios pusės, o Patsi ir ponia Miuler mielai paskleistų šį gandą.

Ar galima gandu vadinti tiesą?

Jeigu tėvas nebūtų pralaimėjęs kovos su vėžiu, Teilorė tikriausiai nesutikintų su Brenonu. Jiedu pažinojo vienas kitą visą gyvenimą, tačiau traukos tarp jų tiesiog nebuvo.

Tą paaiškinti nebus smagu: „Atleisk, Brenai. Susitikinėjau su tavimi, nes man liūdna, be to, iš dalies tikėjauosi padaryti anapilin iškeliavusį tėvą laimingą.“ Dabar, kai ant kortos pastatytos sužadėtuovės, aiškindama Brenui, kad turėjo atsisakyti pasiūlymo dalyvauti vakarėlyje, sukeltų dar didesnę agoniją.

- Velnias!

Teilorė sugniaužė kumščius ir aukštakulniu bateliu piktai treptelėjo į grindis. Čia buvo karšta, spinta darėsi vis ankštesnė.

Nusprendusi rasti didesnę erdvę susidėlioti

mintims Teilorė suėmė durų rankeną. Pasuko kartą, antrą – jokio rezultato. Trečias bandymas taip pat nebuvo sėkmingas – spynos mechanizmas, toks pats senas kaip ir rankena, užstrigo.
– Šūdas.

Purtant rankeną ant antakių sužibo prakaito karoliukai ir Teilorė pasigailėjo palikusi rankinę ant stalo šalia Edisonos. Bent pasišviestų telefono blykste.

Teilorė nebuvo klaustrofobiška, tačiau gali-mybė uždusti drabužių spintoje arba nualpti apimtai panikos neviliojo.

Pamačiusi Brenoną gėrintis žiedu mėlynoje *Tiffany & Co.* dėžutėje, turėjo iš karto suvokti situaciją. Kodėl negalima laiko atsukti atgal?

Teilorė įsitempusi bandė išgirsti muziką ar balsus. Joks garsas neprasisakverbė į jos slaptavietę. Praradusi viltį atsitraukė ruošdamasi peltimi išlaužti duris ir taip išsilaisvinti, tačiau staiga stebėtinai lengvai durys pačios plačiai atsivėrė.

Tarpduryje išdygo įspūdingo plačiapečio ir ilgakojo vyro, vilkinčio juodą smokingo švarką ir prie jo derančias kelnes, siluetas, aštrų jo žandikaulį dengė šešėlis, tačiau Teilorė nesunkiai galėjo įsivaizduoti susiraukusį veidą.

Vyresnysis Brenono brolis.

- Teilore? Ką, po velnių, čia veiki?

Roiso Nokso balse buvo girdėti smalsumas. Nors jis nešaukė ir atrodė toks pat baisus kaip praskrendantis drugelis, Teilorės krūtinėje susikaupęs nerimas išstūmė iš plaučių stiprų atodūsi.

- Roisai, dėkui Dievui. - Ji įsikibo jam į dilbius.

Per švarko medžiagą Teilorė užčiuopė nelygumus - tų velniškai patrauklių rankų raumenis. Kartą, prieš daugybę metų, Roisas sugavo ją suklupusią pakeliui į limuziną. Teilorei buvo šešiolika, kai tada įsikibo jam į rankas. Tuomet jos nebuvo tokios raumeningos ir didelės kaip dabar, tačiau pilve kirbantis jausmas išliko. Galvodama apie Roisą Teilorė niekuomet nekėlė klausimo, ar jaučia jam potraukį. Šis vyras ją tikrai žavėjo.

Po to karto Teilorė negalėjo nepastebėti nepatenkinto tėvo žvilgsnio vakarėlyje. Nieko nepaiškinęs tėvas liepė jai laikytis toliau nuo vyresniojo Nokso.

- Jis tau per senas.

Tėvas nenorėjo savo dukrai vyresnio ir rimtesnio Nokso vaikino. Svajojo apie jos ir jaunesnio, entuziastingesnio brolio sąjungą. Brenono.

Teilorė atplėšė rankas nuo Roiso dilbių – kažin kas ją labiau vertė nerimauti: nesąmoningas bandymas paklusti tėvo norams ar nepaneigiama trauka vyresniajam broliui? Tas jausmas buvo čia ir pulsavo jos kraujyje.

– Maniau, šioje spintoje teks ir numirti, – ankštoje ir tamsioje erdvėje sumurmėjo ji.

Iš Roiso gerklės pasigirdo nepasitenkinimo niurzgesys.

– Labai abejoju. Brenas tavęs ieško.

– Žinau. – Teilorės mintyse iškilus sužadėtuvių žiedui jos skrandis padarė dar vieną kūlverstį. – Šiandien turėjo būti mūsų paskutinis pasimatymas.

– Ką?

Nerimo persmelktą Roiso klausimą pertraukė kitas balsas. Koridoriumi artėjo Brenas.

– Ar kas nors matėte Teilorę?

Drabužinė, į kurią ji įsiveržė, buvo už kampo, tad Brenas negalėjo matyti nei jos, nei savo brolio. Ir nepamatys. Teilorė tam nepasiruošusi.

Ji įsitraukė Roisą į mažą erdvę ir užtrenkė pasukui jį duris – velniop tą spyną. Uždusti čia gal net geriau negu pažvelgti į akis vyrui, susiruošusiam dėl jos priklaupti ant kelio.

– Ei! – durims užsitrenkiant bandė protestuoti

Roisas.

Teilorė delnu užspaudė jam burną, jausdama švariai nuskusto smakro – taip jam patiko – dygliukus. Roisas norėjo suimti jai už riešo, tačiau švelniai nutildytas sustingo. Jie abu klausėsi. Teilorei ausyse pašėlusiai trankėsi širdis, dar buvo girdėti – kiek tyliau – tolstančio Brenono balsas.

Sunkiai atsidususi ji suvokė du dalykus. Ilgi šiurkštūs Roiso pirštai spaudė jos pulsuojančią riešą, o delnu, kuris vis dar dengė jam burną, Teilorė jautė jo šiltą kvėpavimą.

* * **

– Čia susižadėjo mano tėvai, – persmelktas prisiminimų Teilorės balsas sušvelnėjo.

Roisas tamsoje negalėjo išvelgti jos išraiškos, tačiau balse girdėjo liūdesį.

– Per Valentino dienos vakarėlį. Mama sakė, tai buvo romantiškiausia naktis jos gyvenime.

Roisui suskaudo širdį dėl Teilorės ir jos motinos. Netekti Čarlzo joms abiem buvo sudėtinga. Noksai ir Tompsonai buvo beveik kaip šeima dar nuo tada, kai Roisas mokėsi pradinėje mokykloje.

– Tikriausiai todėl jis taip ir nusprendė, – niūriai pridūrė Teilorė.

Roisui dar nepradėjus spėlioti, ar ji išsiaiškino apie staigmeną, Teilorė patvirtino:

- Brenonas.

Roisas švelniai patraukė jos delną sau nuo burnos – lengvas aromatas kuteno jam nosį. Ji kvepėjo nuostabiai – kaskart, kai tik jis buvo taip arti, o taip nutikdavo retai. Tuo pasirūpino Čarlzas.

- Tu žinai, – pradėjo, – apie piršlybas.

- Sužinojau neseniai, tačiau taip, žinau.

Neatrodė, kad Teilorė dėl to jaustųsi laiminga. Roisas negalėjo dėl to nesistebėti. Kodėl ji susitikinėjo su jo jaunesniuoju broliu? Tris savaites? Brenonui parodžius žiedą, Roiso reakcija buvo staigi ir nepalanki brolio sprendimui. Brenonas visuomet klausė širdies, o Roisas labiau pasikliovė skaičiais ir tuo, ką žino, todėl režė broliui tiesą: „Nebėk įvykiams už akių, Brenai.“

- Per anksti, – pasigirdo Teilorės balsas, Roisas galėjo prisiekti, kad jam krūtinėje lyg ir palengvėjo.

Breno planas pasipiršti buvo klaida. Prieš žengiant į sužadėtuvių teritoriją reikėtų susitikinėti ilgiau negu tris savaites.

- Tai turėjo būti staigmena. Kas prasitarė?

- Užtikau Breną besigėrintį žiedu.

- Žiedas nuostabus, - pagyrė Roisas papuošalą su deimantu, kurio karatų ir nesuskaičiuosi.

- Jis parodė? - Teilorės balsą persmelkė kančia.

Paleidęs jos riešą Roisas pagrabinėjo sieną ieškodamas šviesos jungiklio, aptiko jį po kelių nesėkmingų bandymų, stumtelėjęs Teilorę tai į kairę, tai į dešinę. Vos įjungęs šviesą pamatė tris dalykus: tuščius pakabus, plastikines dėžes, kuriose, kaip nurodyta etiketėse, sudėtos šventinės dekoracijos, ir Teilorės veido išraišką - sumišusią ir kerinčią vienu metu. Prie grožio Roisas jau buvo pripratęs, tačiau sąmyšis šis tas naujo.

Pečius siekiantys jos pošviesiai plaukai buvo sukelti į viršų, lūpos padažytos tamsesniu rožiniu lūpdažiu negu įprastai. Teilorė tiko aukštumenės ir turtų pasaulyje ne mažiau negu kiti. Jie buvo įpratę dalyvauti tokiuose renginiuose. Roisas ilgainiui įgudo žaisti šį žaidimą. Mokėjo elgtis tiek gyvenime, tiek darbe. Dabar tai buvo taip pat natūralu kaip kvėpuoti. Teilorė tikriausiai pasakytų tą patį.

Net spindintis apdaras neužgožė jos spinduliuojamo rimtumo ir ambicingumo, to negalėjo paslėpti joks blizgesys ar burtai. Tai viena iš

priežasčių, kodėl Roisas nustebo dėl Breno pasiryžimo ją vesti. Jie atrodė netinkami vienas kitam nuo pat pradžių. Teilorė jiems lyg sesuo, šiek tiek vyresnė negu jų tikroji – Džija.

Kita vertus, Roisas neturėjo progos į Teilorę pažvelgti kitaip, prieš jos tėvui paskelbiant ją esant nepasiekiamą.

Brenui nenusileidžiant dėl sužadėtuvių, Roisas manė galbūt nepažįstantis brolio ar Teilorės taip gerai, kaip jam atrodė. Galbūt jie įsimylėję.

Iki dabar. Teilorė neatrodė įsimylėjusi. Tai išdavė netolygus kvėpavimas ir susirūpinimo gaidelė balse. Roisas ne vienintelis manė, kad šios sužadėtuvių nieko gero.

– Čia darosi karšta. Pabandyk atidaryti duris.

Teilorė nelaukė, kol Roisas imsis veiksmų, – stumtelėjo jį į šoną ir pasukiojo rankeną. Tai nesuveikė, tad trinktelėjo į duris, o joms magiškai neatsidarius suniurzgė.

Roisas uždėjo delną Teilorei ant peties, tikėdamasis numalšinti jos susijaudinimą, kurį lėmė tikrai svarbesnė priežastis negu įkalinimas drabužių spintoje.

– Šis užmiesčio klubas pilnutėlis, Teilore. Po kelių minučių kas nors tikrai eis pro šalį. Giliai įkvėpk.

- Negaliu. Vilkiu figūrą formuojančius apatinius.

Kažin kas tai yra. Teilorei patempus lūpą Roisas bandė sulaikyti šypsena. Jai viskas bus gerai, vos tik pradės kvėpuoti.

- Pasistenk. Mums pavyks. Stebėk mane.

Roisas pasilenkė pažvelgti jai į akis, tačiau vietos tam buvo nedaug. Teilorė buvo žemesnė geras aštuoniais coliais, o jo ūgis beveik šešios su puse pėdos, tačiau avint aukštakulnius jos lūpos beveik siekė jam smakrą.

Rudos Teilorės akys sutiko jo akis, blausioje spintos šviesoje buvo galima matyti, kad ji dar nenurimo.

- Kvėpuok su manimi, - kaip įmanydamas švelniau tarė Roisas.

Teilorė virpėdama iškvėpė ir vėl įkvėpė lūpomis suformuodama „o“ raidę. Pakartojus veiksmą jos skruostu nuriedėjo ašara.

- Nenoriu jo įskaudinti, Roisai. - Teilorė sugriebė smokingo atlapus.

- Žinau.

Roisas nenutuokė, ką sakyti, tačiau jautė, kad geriausia bus neprieštarauti.

- Tai tėtis kaltas, kad sutikau eiti į pirmą pasimatymą....